

2) 'Ο ἔχων άστέρας ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν. — Λεξ. Βλαστ.: Νύχτ' άστέρινη ΚΠαλαμ. ἔνθ' άν. 3) 'Ο ὁμοιος πρὸς άστέρα ΙΠολέμ. ἔνθ' άν.: Ποίημ.

*Εχουν άστέρινη ματιὰ | ποῦ πάντα λαμπυρίζει,
ἔχουν 'ς τὰ στήθη των φωτιὰ | ποῦ καίει καὶ δροσίζει.

4) 'Ο ἐκ τῶν άστέρων προερχόμενος — Λεξ. Πρω.: 'Αστέρινο φῶς. 5) 'Ο άναφερόμενος εἰς τοὺς άστέρας 'Αθῆν. Θεσσ. — Λεξ. Δημητρ.: Ξέρει τ' άστέρινο ἀλφάβητο (γνωρίζει αστρονομίαν) 'Αθῆν. 6) 'Ο φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου λευκὸν άστεροειδὲς στίγμα, ἐπὶ ζῶων Λευκ. Πελοπν. (Λάστ.) 'Ασμ.

*Αφεδοκαβαλλίκευες τ' άστέρινο μονάρι,
ὀπῶχει άστέρι 'ς τὴ γορφή κι άστέρι 'ς τὰ καπούλια
Λευκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστερᾶτος. 7) Οὐς., ὁ άστήρ
ἑωσφόρος 'Ηπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστέρας 1 β.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αστερινὸς ὡς κύριον ὄν. 'Ηπ. καὶ
'Αστιρ'νὸς ὡς ἐπών. 'Ηπ. (Ζαγόρ.)

άστερολάμπω ΦΠανᾶ Λυρικ. 124 — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ ρ. λάμπω.

Λάμπω ὡς άστήρ ἔνθ' άν.: Ποίημ.

'Εκεῖ π' άστερολάμπουνε | συντρίμμιμα δοξασμένα
καὶ κόκκαλ' άγιασμένα | ἡ λησμονιὰ κρατεῖ

ΦΠανᾶς ἔνθ' άν.

άστερομμάτης ἐπίθ. ΑΤανάγρ. 'Αγγελ. ἐξολοθρ. 226

— Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. άστέρι καὶ μάτι.

'Ο ἔχων ὀφθαλμοὺς ὁμοίους πρὸς άστέρας ἔνθ' άν.:
'Αστερομμάτα ὀχιά τοῦ θανάτου ΑΤανάγρ. ἔνθ' άν.

άστερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Φεν.) Θηλ. άστέρω 'Ηπ
Πελοπν. (Καστρ. Λάστ.) — ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,193 άστέρον
Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) 'στέρω Πελοπν. (Καστρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι. Πβ. άστερουλλός.

1) 'Ο ἔχων άστροειδῆ, λευκὴν συνήθως, κηλῖδα εἰς τὸ
μέτωπον, ἐπὶ ζῶων 'Ηπ. Πελοπν. (Φεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν.): 'Αστερὸ πρόβατο Φεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστε-
ρᾶτος. β) Θηλ. 'Αστέρω, ὄνομα φορβάδος φερούσης
λευκὸν στίγμα εἰς τὸ μέτωπον ΑΒαλαωρ. ἔνθ' άν.: Ποίημ.

... Κε ἀπὸ τ' άστέρι ποῦ 'χε

καταμεσῆς 'ς τὸ μέτωπο τὴν ἔκραζαν 'Αστέρω.

γ) 'Ονομα νεράιδας Πελοπν. (Λάστ.) 2) Προβατίνα
τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν Πελοπν. (Καστρ.)

'Η λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικὸς ὑπὸ τὸν τύπ. 'Αστέρω Πε-
λοπν. ('Αροάν. Κορινθ.) 'Αστέρον Θεσσ. Στερελλ. ('Αράχ.)

άστεροσκοπεῖο τό, λόγ. σύνηθ.

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. άστεροσκοπός.

'Ιδρυμα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετάζεται ἡ θέσις καὶ ἡ κίνησις
τῶν άστέρων καὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων.

άστερουδάκι τό, πολλαχ.

'Υποκορ. τοῦ οὐς. άστερούδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Πολὺ μικρὸν άστρον: Καὶ θωροῦσα ἐκεῖ ἀπάνω κᾶτι
άστερουδάκι καινούργια, ποῦ τὸ φῶς τους μοῦ χάδευε τὴν
ψυχὴ ΓΨυχάρ. 'Ονειρ. Γιαννίρ. 65. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
άστερούδι.

άστερούδι τό, πολλαχ. άστερούδ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

'Υποκορ. τοῦ οὐς. άστέρι διὰ τῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὸν άστρον: 'Ο ροῦς τῆς ὁ τρυφερὸς μόλις ξυπνοῦσε
νὰ φέξῃ σὰν τ' άστερούδι ποῦ γλυκοτρέμει ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ
ἀδέρφ. 447. Συνών. άστεράδι, άστεράκι, άστε-
ρουδάκι, άστράκι (ΙΙ), άστρίτσι, άστρόπουλλο,
άστρούδι, άστρουλλάκι, άστρούλλι, άστρού-
τσικο.

άστερούλλης ἐπίθ. άμάρτ. 'στερούλλης Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλλης.

'Ο ἔχων μικρὸν λευκὸν άστεροειδὲς στίγμα εἰς τὸ μέ-
τωπον, ἐπὶ βοὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. άστε-
ρᾶτος. 'Η λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ
ἀδέρφ. 9.

άστερουλλὸς ἐπίθ. άμάρτ. 'στερουλλὸς Εὐβ. (Κύμ.)
Κρήτ.

'Εκ τοῦ άμάρτ. οὐς. άστερούλλι ὡς καὶ άστέρι-ά-
στερός, ζώνη-ζωνός, κούμαρο-κουμαρός, μέ-
λισσα-μελισσός κττ.

'Αστερᾶτος, ὁ ἰδ.

άστεροφωτισμένος ἐπίθ. Μποέμ. Ντόπ. ζωγραφ. 32.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ φωτισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. φωτίζω.

'Ο ὑπὸ άστέρων φωτιζόμενος: 'Ο οὐρανὸς ἄπλωνε άστε-
ροφωτισμένη περίσσια τὴν ἀγκαλιὰ του.

άστεροφώτιστος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 158.

'Εκ τοῦ οὐς. άστέρι καὶ τοῦ ρ. φωτίζω.

'Ο φωτιζόμενος ὑπὸ άστέρων: 'Αστεροφώτιστα παλάτια.

άστερόφωτος ἐπίθ. ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 73.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. άστερόφωτος.

'Ο ὑπὸ άστέρων φωτιζόμενος: 'Αστερόφωτα παλάτια.

άστέρφεντος ἐπίθ. ΑΜαβίλ. 'Εργα 128.

'Εκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στερφεντός <στερ-
φεύω.

'Ο μὴ στερεῦων ποτέ, ὁ άστείρεντος: Ποίημ.

Τῆς μίσηρας τὸ χρυσὸ καὶ άστέρφεντο ποιάμι.

άστρεχτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. άστρεχτα ΠΒλαστοῦ

'Αργὼ 132 άστρεγα ΠΒλαστοῦ 'Αργὼ 208 άστρεα Νάξ.
('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. άστρεχτος.

1) 'Απαράδεκτα Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ω
βολεὰ τὴν ἡγορίζες, άστρεα, δὲ δὴ σιτρούμεστα! (ἐπὶ ἀντικα-
νονικῆς βολῆς κατὰ τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας). 2) 'Α-
κουσίως ΠΒλαστός ἔνθ' άν.: Ποίημ.

Καὶ μὲ τὸ γέλιο σου άστρεχτα ξελύθηκε ἡ βασκάνια
ἔνθ' άν. 132.

άστρεχτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. άστρεχτος 'Ηπ. άστρε-

γος Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. άστριγος 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μα-
κεδ. (Βλάστ.) άστρεος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ά- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στρεχτός <στέργω.

Παρ' 'Ησυχ. τύπ. «άστεκτος· άφόρητος, άβάστακτος».

1) 'Εκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν στέργει τις, άπαράδεκτος
Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Αστρεχτος ὁ
λόγος σου Λεξ. Δημητρ. Παῖξε καλὰ νὰ μὴν εἶναι άστρεες οἱ
τοπές σου 'Απύρανθ. 2) 'Ο μὴ στέργων, ὁ ἀτίθασσος

'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) 3) 'Ο μὴ ἀρκούμενος
εἰς τι, ὁ ἀνευχαρίστητος 'Ηπ. Μακεδ. (Βλάστ.)

άστερώνω σύνηθ.

'Εκ τοῦ μεταγν. άστερόω.

1) Μετβ. ποικίλλω τι δι' άστέρων ἔνθ' άν.: Ποίημ.

'Απλώνουν τὰ φτερούγια τους κ' ἐπάνωθὲ του ἀνοίγουν
βαθύν, ἀπέραντο οὐρανὸ καὶ τοῦ τὸν άστερώνουν
ΑΒαλαωρ. 'Εργα 3,212.

Μιὰν 'Απριλιάτικη βραδεῖά, | μιὰ νύχτ' άστερωμένη

ψηλὰ 'ς τοῦ Πίνδου τὰ βουνὰ | μονάχος μου καθόμουν

ΚΚρυστάλλ. 'Εργα 1,23. 2) 'Αμτβ. πληροῦμαι άστέρων

